קג א מיי' פ"ז מהל' מלוה ולוה הל' יב סמג לאוין קצג טוש"ע יו"ד סי' קעו

מכירה הלכה יח:

קה ג מיי' פ"ד מהל' מכירה הל' ח ועיין

מכירה הכ' ח ועיין בהשגות סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' ר ס"ט: קו ד מיי' פ"צ מהלכות קו ד מיי'

בן ד מיי פייב מהככת שלוחין ושומפין הלי ז סמג שם טוש"ע ח"מ סי' קפה סעיף ז: קד ה ו טוש"ע ח"מ סיי רלא סעיף ז:

רנה סעיף ז: קח ז מיי' פ"ד מהל' מכירה הל' ח סמג

עשון פב טוש"ע ח"מ סי" סעיף ט: קבו ח מיי פ"ב מה

אסור. דמיחזי כרבית שבשכר

שמקדים שכרו וממתין לו שמקדים שנרו וממתין לו עד אותו זמן מיקל לו בשכרו. אבל אם אמר לו

אני אשכירך בדינר היום כמו

ששוה מלאכתך עכשיו ואתן

. לך דינר מותר לעשות כן אע״פ

לן דינו מוחו לעשות כן אל פ דלגורן מלאכתו יפה סלע. ולטעמך אם איתא דראשון ראשון קנה האי פועל כל

יום ויום דומה כשנתות ולערב

קנה שכירות של כל יום. כיון דיכול לחזור בו בכל ערב וערב מה שמקיל לו בשכירותו שיכול ליטול בגורן

מאחרים דמי כמאן דיהיב ליה

. רבית האי פועל בההיא הנאה

דקא יהיב ליה השתא מלאכה

יקא יחב ליוו וואמאי מותר: שלא בזמן גורן ואמאי מותר: אמר רבא ותסברא. דהוי רבית כי האי גוונא וכי לזלזולי

בשכירות. אם פועל מקיל

. ומזלזל בשכירותו ומשכיר

ומוראל בשכיותו המשכיו עצמו בפחות מפועלים אחרים מי אסור ודאי אינו אסור ולא קשיא לרב ושמואל.

סעיף ט: ח מייי פ״ב מהלי שלוחין הלי ז סמג שם

פ"ג מהל׳

ע יו״ד. סעיף ח: קד ב מיי׳

Œſ.

בקרקע ע"י יפוי א דהוי כעין נעל וגדר כל שהוא ותהא שאולה

אלא שאין דרך לחזור בחנם:

נשברה לפרפור. פי׳ הקונטרם

לעצמו וחוזר ומוכר לבעל הבית וחימה

דאם כן אמאי נקט נשברה ושבק

יוקרא וזולא דאיירי בה רישא הוי

ליה למימר היה סרסור ביניהן

. והוקרו והוזלו ופי׳ ריב״ם היה סרסור

ביניהם ומדד להן כדרך סרסורים

שמודדין בשכר שנותנין להן ב ונשברה

החבית ע"י מדידה נשברה לסרסור

לפי שהסרסור קנאה

לך להיות כחזרך לענין זה שתקנה מה שעליה: המובר יין ושמן לחבירו והוקרו והוזלו. לאו דוקא הוקרו והוזלו

מסורת הש"ם

א) חולין דף קיי, כ) צ'יל שכירות, ג) נדאין שליחו. רש"לן, ד' שייך **נע"ב, ש**) נוע" מוש' יבמות ג. ד"ה דאמר וכר'ן, ו) [לפנינו לימא], ז) נשם לא נמלא כלל ואפשר דל"ל בגיד הנשה לה: ווו"וו חוח' בחובות נו ד"ה אחר ותוס' חולין קי. ד"ה איכא],

הגהות הב"ח

(h) במשנה נשנרה לפרפור הרכינה ומיצת הרי הוא של מוכר וחייב להטיף לו שלש טיפין והמוני ליון חייב שלש טיפין והמוני ליון חייב להטיף לו שלש: (ב) רשב"ם לאסקר לו פנט. (כ) רשב ש ד"ה אסור וכו' סלע ליום בימות הגורן: (ג) ד"ה לך ויפה וכו' קלת ותסוין (לקנות) תז"מ ונ"ב נ"ל לנקות: (ד) ד"ה עד ונ"ב נ"ל לנקות: (ד) ד"ה עד שלא וכו׳ וטעם כדפרישית התם: (כ) תום' ד"ה מי וכו' רבו של רב היאך קאמר:

מוסף תוספות

א. במכוש כל שהוא. שס. ב. לפיכך הסרסור חייב בשמירת החביות כדין שומר שכר. שס. ג. כעין גניבה ואבידה. ואשמועינן דאע״פ שלא פירשו לו שהם נותנים שלא פירשו לו שהם נותנים לו שכר על שמירת החבית אלא על המדידה הרי הוא נעשה שומר שכר. שס. ד. ואיך יתכן וכו' שהיה חי עד רבא. והלא ביום שמת רב יהודה שהיה חלמידו של רכ

פי' רשב"ם העקרי מתנ" המוכר יין ושמן לתכירו. ה"ה לפירות ומשום סיפא דבעי לאשמועינן חייב להטיף לו שלש טיפין קטע יין ושמן: והוקרו או שהולו. אמר פיסוק דמים: עד שלא ממנאש המדה למוכר. דכמדה נסמנחם המדה נמוכר. דבחדה שאינה של שניהם יש חילוק בין נחמלאת המדה ללא נחמלאת וטעמא כדפרישית התם ולעיל פה. משנתמלאת המדה הוחרו ללוקם דהשתל הו"ל כליו וקני ללוקם דהשתל הו"ל כליו וקני בסימטא ובחלר שהיא של שניהם: היה סרסור ביניהם. והמדה שלו היא כדאמרינן והמדה שנו היח כדחמריק בגמרא. ודרך הסרסור לקנות מבעה"צ ומוכר לאחרים ומרוח וקני ליה כליו של סרסור הואיל ולעלמו מודד ואח"ב מוכר ללוקח והלכך מסכרה החפימ עשרה מסרסור כדתניא נמי לעיל נשםן אבל אם דתניה נחי נעינ נשסן חבל חם היתה מדה של אחד מהם האשון ראשון קנה ה"יג קנחה לו מדחו לסכסור ולא אמריינן מאחר שנוטל מזה ונותן לזה הרי הוא שלוחו של לוקח ואם הרי הוא שלוחו של לוקח ואם הרי הוח שנחוז של נוקח וחם נמתלאת נשברה ללוקח קמ"ל: הרכינה. מטים על זדה לאתר שעירה ממנה את היין או השמן והטיף שלשה טיפין ללוקח: ומילם. שנתאסף מילוי ללוקח: ומילם. שנתאסף מילוי למוקה: ומיכה מתוחסף מתרה המדה לשולי הכלי במקום אחד הרי הוא של מוכר ולא של לוקח דמתיאש בכך כדאמרי בבתרא [ע"ב]: וחייב המוכר להטיף שלשה טיפין. מן הדבוק בדופני המדה לכליו של לוקח בדופני המנדה נכניו של נוקמ לאחר שעירה ממנה את היין והשמן לכליו של לוקח: החנוני. טרוד הוא שמוכר כל שעה ולא הזקיקוהו להטיף שלשה טיפין דאין לו פנאי: ר' יהודה אומר

לר? גבת" [ע"ב] בעי אי הרים חומר כו'. בגת' [ע"ב] בעי אי ארישא קאי אי אסיפא קאי: [גב"] אילימא מדה דלוקה. ומשום הכי קחני נחמלאת המדה ללוקס: א"ה עד שלא נחמלאת ללוקס: א"ה עד שלא נחמלאת

ולגורן יפה. שכרו סלע בכל יום שבסלע היה יכול להשכיר עצמו אבל 🥇 דיפה דך קרקע בד שהוא וקני בד מה שעדיה. כלומר החזק בשביל הקדמת המעות אוזיל גביה: אסור. משום דמיחזי כי אגר נטר לי שנותן לו זה הפועל סלע (ב) בימות הגורן בשביל דינר שנתן לו בניסן והמתין לו עד עכשיו: אבל אם שכרו מהיום. מאה יום במאה דינר ונתו לו שכרו עכשיו ולגורן היה יכול להשתכר הפועל בסלע דהיינו ד׳ דינרין ליום כיון שמאותו היום ששכרו עושה עמו מותר שכל פעולת המחה ימים כיום אחד ארוך דמיין ולא הוי

אגר נטר לי שהרי מיד התחיל בפעולתו וכמו שהתחיל בפעולת ימי הגורן דמי. והא הכא דכי כור בשלשים סאה בסלע הוא שהרי הזכיר לתת לו דינר ליום ולא קאמר ליה סתמא עד ימות הגורן אני שוכרך במאה דינר ואפי׳ הכי קתני מותר וחייב להשלים והשיא להני דאמרי ראשון ראשון הנה והשאר לא קנה וכיון שזה לא קנה אמאי מוחר הא כיון דיכול לחזור בו דכל יום ויום חשוב ט מכירה בפני עלמה הוי נמי אגר נטר לי לענין ימות הגורן שהרי בניסן נתן לו שכר ימות הגורן ואינהו לא חיילי עד שיגיע ימות הגורן: וססברא. דליהוי אסור וכי זלזולי בשכירות מי אסור בתמיה ואפי' היכא דהקדים לו הדינר מניסן ולא עשה עמו עד לגורן מדאורייתא שרי דלא דמי לא להלואה ולא למקח וממכר דאית ביה אונאה וביטול מקח דהתם ודאי כי מוזיל גביה מכדי שויו בשביל הקדמת המעות נמצא שנותן לו יותר מכדי הדמים שקבל אבל שכר טרחו של אדם ליכא אגר נטר לי דדרך פועל להשכיר עלמו בכל שהוא כשאין לו מה יאכל וכל מה שמקבל הפועל מבעל הבית ריות הוא אללו והלכך הך סיפא ליכא לד רבית כלל והיינו דקפריך מ"ש רישא ומ"ש סיפא כיון דולוולי בשכירות שרי רישה המחי הסור ליהנות ממנו: ומשני רישה. חומרה בעלמא הוא דכיון דלא קעביד בהדיה מלאכה עד שיבא הגורן והוא כבר נתן המעות מקודם מחזי כרבית: ומתמהין משום דתלש כל שהוא. מן

ולגורז יפה סלע אסור להנות הימנו אבל אם שכרו מהיום בדינר ליום ולגורן יפה סלע מותר ואי ם"ד כור בשלשים סאה בסלע אני מוכר לך ראשון ראשון קנה ה"ג קמא קמא מיפסק פסק ואסור להנות הימנו מדינר ליום ולגורן יפה סלע מותר אמאי והא אגר נמר לי הוא אמר רבא ותסברא זלזולי בשכירות מי אסיר מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא רישא דלא קא עביד בהדיה מהשתא מיחזי כי אגר נמר לי סיפא דקא עביד בהדיה מהשתא לא מיחזי כי אגר נמר לי: ואם היה מחובר בקרקע ותלש כל שהוא קנה: משום דתלש כל שהוא קנה אמר רב ששת יהכא במאי עסקינן דאמר ליה לך יפה לך קרקע כל שהוא וקני כל מה שעליה: כותני יהמוכר יין ושמן לחבירו והוקרו או שהוזלו אם עד שלא נתמלאת המרה למוכר משנתמלאת המדה ללוקח יואם היה סרסור ביניהן נשברה החבית נשברה לסרסור (4) הוחייב להמיף לו שלש מיפין . הרכינה ומיצית הרי הוא של מוכר יוהחגווני אינו חייב להמיף שלש מיפין רבי יהודה אומר ערב שבת עם חשכה פמור: גמ' הא מדה דמאן אילימא מדה דלוקח עד שלא נתמלאת מדה למוכר מדה דלוקח היא ואלא מדה דמוכר משנתמלאת מדה ללוקח מדה דמוכר היא אמר ר' אלעא יבמדת סרסור והא מדקתני סיפא ואם היה סרסור ביניהם נשברה החבית נשברה לסרסור מכלל דרישא לאו בסרסור עסקינן רישא מדה בלא סרסור סיפא "בסרסור עצמו: הרכינה ומיצית הרי הוא של מוכר: סכי סליק רבי אלעזר אשכחיה לזעירי אמר ליה מי כאן תנא דאתנייה רב מדות אחוייה רב יצחק בר אבדימי א"ל מאי קא קשיא

לך דתנן הרכינה ומיצית הרי הוא של מוכר

טוש"ע ח"מ סי קפה סעיף ו: וכגון שלא היה מחמת אונס אלא ע"י שלא נוהר יפה במדידה ג: רבינו נרשום

בי כאן תנא דליתנייה רב מדות. רבינו שמואל מגיה דאתנייה רב כלומר ששנה לו רב מדות משום דקשיא לי' היאך יתכן שהיה רבו של רב והא בימי רבא הוה כדאמרינן ביבמות (דף ג. ושם ד"ה דחמר) אמר רבא אמר לי רב יצחק בר אבדימי™ וקשה לר״ת דבפ׳ כל הבשר (חולין דף קי. ושם ד״ה איכא) אמר איכא תנא דאתניי' לרב כחל אחוי ליה לרב יצחק בר אבדימי א"ל אני לא שניתי לו כחל כל עיקר ולדבריו הוה לי׳ למימר ממנו ה׳ ואמר רבינו תם דשני רב ילחק בר אבדימי הוו חד בימי רבי וחד בימי רבא כדאמרינן בפ' כירה (שבת דף מ:) אמר רב ילחק בר אבדימי פעם אחת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ ואותו היה רבו של רב ומיהו הכא אומר רשב"א דעל כרחך רב ילחק בר אבדימי הוא תלמידו של רב דאי ס"ד רבו של רב (c) היכי קאמר לר"א הא איתמר עלה אמר ר' אבהו 10 (א"ר יוחנן) והא אפי׳ ר׳ יוחנן שהיה רבו של רבי אבהו היה קורא את רב שהיה תלמידו של

רב יצחק בר אבדימי רבינו כדאמרי׳ י) בחלו טריפות (חולין דף נד):

ומקשה כיון דאמרת דלזלזולי בשכירות לא אסור א״כ מאי שנא רישא מסיפא דברישא קאמר אסור. היינו טעמא רישא כיון דלא עביד בהדיה דבעל הבית השתא מלאכה אבל מתנה עמו בשכירות אבל מחתה עמו בשכירות דהשתא שיעש' עמו לגורן ומלוהו שכרו עד הגורן מיחזי כי אגר [נטר] יהיב ליה פועל דנטר וממתין לו עד הגורן. וסיפא הואיל דעבד מלאכה כל יומא עד הגורן לא מיחזי כאגר נטר ליה: פים' לך ויפה לי שם במקום הפשתן קרקע כל שהוא תלוש העשבים ויפהו וקרוו לי ובההיא הנאה קנה לך שאר הקרקע לקנות (יד) הפשתן שעליה: פֿים' עד שלא הפשתן שעליה: פים עו שלא נתמלאת המדה למוכר דיכול לחזור בו. אבל משנתמלאת מדה ללוקח ברשות לוקח היא ואין יכול לחזור בה המוכר. ואם היה סרסור ביניהן ומוכו. ואם היה טוח ביניתן שהסרסור קונה מבעל הבית ומוכר ללוקח בריוח ועד שהוא מודד לו נשברה החבית בידו נשברה לסרסור ומשלם בידו נשברה לסרסור ומשלם הסרסור. והמוכר יין ושמן חייב להטיף לו המוכר ג' טיפין. ללוקח אחרי שמריק לו הג' הכלי. ואם אחר שהטיף לו הג' טיפין הרכינה המדה שהטה אותה אבל הכותל ומיצית שותמים בישונה בי שבתוכה שנתמצה השיור ונתקבץ למקום אחד אותו המיצוי הרי הוא של מוכר. והחנוני שטרוד הוא אינו והחנוני שטרוד הוא אינו חייב להטיף ג' טיפין ללוקח. וכן בעל הבית ערב שבת . עם חשיכה פטור מלהטיף עם השיכה פטה מאחטקי ג' טיפין לפי שטרוד הוא לצורך שבת. הא מדה דלוקח הוא וראשון ראשון קנה: הכא במדת סרסור עסקינן שהשאילה לשניהן. מכלל דרישא לאו רמדה מרמור

והתנן הפשתן קנה כל השאר המחובר בקרקע ואמאי מי קני האי במשיכה דהאיך: דא"ל. מוכר ללוקח: לך ויפה לך קרקע כל שהוא כך כתוב בספרים ישנים. כלומר לך והחזק בקרקע לקנות פשתן המחובר בה דקרקע נקנה בחזקה [קדושין כי.] וכל המחובר לקרקע הרי הוא כקרקע. ואחא מתני׳ לאשמועינן דחזקת קרקע מהני לפשתן ואע"ג דלא זבין ליה ארעא ואשמועינן נמי חזקה קלה דבלקיטת הפשתן מקצחו יכול לקנות השאר המחובר וכגון דא"ל המוכר לקט מן הפשחן עלמו קלת וימייפה הקרקע ויהיה נקי לחרישה כדאמרינן בחזקת הבתים (לעיל דף נד.) האי מאן דוכי זיכיא אדעתא דארעא קני וה"ג אם לקט מן הפשחן קלת ונחכוין ۵ לקנות הקרקע קני לה לקנות כל מה שעליה. כן נראה בעיני: בא**רגבי' המוכר יון ושמן.** וֹה״ה לפירות אלא אגב דבעי לאורויי בסיפא חייב להטיף שלש טיפין נקט יין ושמן: והוקרו או שהוולו. לאחר פיסוק הדמים: עד שלא נחמלאם המדה. ובמדה שאינה של שניהם מוקי לה בגמ' ותנינא מה דתניא לעיל בברייתא [פה.] וטעם (ד) כדהתם כל זמן שלא נחמלאת הוי כליו של מוכר ומשנתמלאת הוי כליו של לוקח ומיירי בסימטא או בחזר של שניהם: היה סרסור ביניהן. והמדה שלו כדמפרש בגמ' ודרך הסרסור לקנות מבעל הבית ומוכר לאחרים ומרויח: נשברה לסרסור. דקני ליה כליו של סרסור לסרסור כדתניא לעיל (שם) ואם היתה מדה של אחד מהן ראשון ראשון קנה. וקא משמע לן דלא אמרינן דסרסור אינו אלא שלוחו של לוקח וכשנחמלאת נשברה ללוקח: **הרכינה**. הטה על זדה אחר שהטיף ממנה שלש טיפין ללוקח: ומילים. שנתאסף מלוי השמן לשולי הכלי: הרי הוא של מוכר. משום דהלוקח נתייאש כדאמרי׳ בגמ׳ [ע"ב]: וחייב להטיף לו שלש טיפין. לאחר עירוי השמן והיין חייב עוד להטיף שלש טיפין מן הדבוק בדופני הכלי: והחנווני. טרוד הוא במכירתו ולכך לא הזקיקוהו להטיף דאין לו פנאי: ר' יהודה אומר כו'. בגמ' [ע"ב] בעי ר' יהודה אהיכא קאי: גבו' אי מדה דלוקח היא. וליקני ליה כליו כדתניא לעיל אם היתה מדה של אחד מהן ראשון ראשון קנה דהכא נמי בשיש שנתות במדה עסקינן כדאוקימנא [פו:] לההיא דלעיל דהא סתמא קתני אפילו במדה שיש לה שנתות ואמר ליה הין בשתים עשר סלעים לוג בסלע: מדה דמוכר הוא. ואמאי קנה לוקח דהא אפילו אם תמלא לומר דברשות לוקח מיירי הא איבעיא לן לעיל (פה:) אם הכלי חשוב הפסקת רשות ולא איפשיטא וא״כ תפשוט ממתני׳ דכליו של מוכר ברשות לוקח קנה לוקח והוא הדין לכליו של לוקח ברשות מוכר דקנה מוכר: במדם סרסור. שהשאילה לשניהן וכדתניא לעיל בברייתא [פה] וטעמא כדפרישית [שם] ותנילא במתניתין מאי דתני בברייתא לעיל [שם] דארבע מדות: רישא. שהשאיל להם המדה והסרסור אינו שם וקא משמע לן דאינן שלוחיו^ט של סרסור להיות המקח ברשותו ואף על גב דהמדה שלו ודרך סרסור למדוד במדתו להשתכר בלוקח הלוקח ממנו: סיפא. שהסרסור ביניהן דכיון שהוא שם והמדה שלו המקח ברשותו דאיהו לוקח מן המוכר ומוכר ללוקח ומשום הכי כי נשברה נשברה לסרסור דכליו קני ליה כדתניא לעיל ראשון ראשון קנה: הכי גרסינן מי כאן **חנא דאסנייה רב מדות.** כלומר היש כאן בארץ ישראל תנא שונה משניות וברייתות ששנה לו רב מדות מתני׳ דמיירי בדין מדות: יי והסנן. גבי מפריש תרומה שתי מדות ממאה אם הרכינה בעל הבית לאותה מדה שמדד בה התרומה ומילת הרי הוא של תרומה ונותנו לכהן ובמתניתין נמי תיהוי של לוקח: משום

כנוקם: היה עד שנה מסמהם המדה. נמי אמאי למוכר ליקני ליה נמי כליו של לוקח כדמני לעיל [פה.] אם היחה מדה של אחד מהן ראשון האשן קנה דאוקימנא [פו:] לההיא דא"ל הין בשים עשר סלעים לוג ני מוכר לך ה״נ הוה למתני׳ דהא סתמא ח בחלנו אני

בפקנת או נוכר כך ה"ץ כוח או במדת סרסור בפקת של המתלאת המדה ואפי היכא דא"ל הין בשנים עשר סלעים לוו. מיירי כלל. ומחרץ רישא מיירי במדה של סרסור ובלא סרסור דרץ הסרסור או שלא בעה"ב וסיפא מיירי בפקנת אול למתני דהא סרסור החברה נשבהה לסרסור: לרב בדרת. מהגי דהכא במלים לוו. מיירי כל לחמל אחל המתכי אפי בסימטא מיירי ובסימטא לא קינ לוקח בלא כלליו במדת החברה במרכו האיד החברה החבית נשבהה לסרסור: לרב בדרת. מהגי דהכא או עד שימשוך או יגניה בדמאתריטן ופרז, מדד והימים ש"ג מימטא אלא קונה ויש"א אח"ל דכרשות אחד מהן מיירי אה מייר אה מיירי אה מייר אה מיירי אה מיירי אה מייר אה מייר אה מיירי אה מייר של מייר אה מיל את מייר אה מייר מייר אה מייר אה מייר אה מייר אלות מתנו אלא תן המוכר ממנו אלא תן המוכר מייר מייר מתנו אלא תו המוכר מייר מייר מובין לוקום הלכן בשכח היה אה מייר לבי מהיא לשם מה מייר הוא לשם מה מייר במדים מחדר ליחור היה מה מייר במדים מחדר במדים לאחל מון המוכר מובין לון הלוקח מתני היה מה או המשלח מתני היה מה מודים לאחד מהן כר: נראה לי דהייג מי לאן מנא האפניה כי מחום היש לאון הבין מול במות מתולה לחדר מבי לאחד מהן כר: נראה לי דהייג מי לאן מנא האמרי כי מחום היש לאחד מהן כר: נראה מי לאן מנה מות הוב לאחד מהן כר: נראה מי לאן מנה מות היא היא מילה של היה היא היא לאות מות היא היא מודים במור מובין מין מודים במור מובין מין מודין באל מות היי לאן מות היא מודין ביו היא מי לאן מות היא היא מודים היא מילה היא מילה במור מובין מייר היא מי לאן מות היא היא היא היא היא היא מילה היא מילה היא מילה היא מילה מות היא היא מודים היא מודים במור מובים היא מייר מות מות היא מייר מייר היא מייר היא מייר היא מייר היא מייר היא מייר היא מייר מייר היא מי

בכל הדפסים השמיטו בטעות פירוש הרשב"ם העיקרי מכאן עד דף פ"ע ע"ד ד"ה ת"ר אין עושין את המחק נידו כי וכן לקמן מן דף ק"ל ע"ד ד"ה אין למדין הלכה כי עד קל"א ע"ד פשיטא בנו ואחר. וחחתיו הכניסו פיר את הרשב"ם השמיט. ואומנו לאינו להדפים פ"ר הרשב"ם בסוף העמוד. וו"ל בפי זה העמוד יש פרשות נכרות כו" וכן יש עוד שלש הלכות כר. כ"ו נעשה בדי וויעילא שנת רפ"א ואחרו נגררו כל הדפוסים. ואומנו לאינו להדפים במקומות הנ"ל גם את פי הרשב"ם העקרי כמ"ש בדפוס פירו בשנת רע"א ובדמוכח מתוס' רי"ד שמביא פי ההוא בשם הרשב"ם בדף פ"ח ע"א ד"ה אטו משום דגמר בלבו. ובדף פ"ט ע"ד ד"ה כך אמרו לעהין טומאסן. כ"ו הוכי או ובכ"ו לא השמטנו גם את הפי שנדפס בכל הדפוסים. ומשנה לא זה מתקומה. כ"ש בידו מביא מגי כ"י שבידו מביא את הפי הוה בשם הרשב"ם וכ"ה ברש"י שבר"ף כר. ע"ש ובכ"ו לא השמטנו גם את הפי שנדפס בכל הדפוסים. ומשנה לא זה מתקומה.